

của tình yêu. Một hạnh phúc ý nghĩa hơn cả những món quà quý giá, hạnh phúc ấy long lanh in trong mắt mẹ.

Thành công còn là (hình ảnh) ^{câu chuyện về} một cậu bé bị dị tật ở chân, không bao giờ đi lại bình thường được. Từ nhỏ cậu đã nuôi ước mơ trở thành cầu thủ bóng đá. Sau bao nỗ lực khổ luyện, cậu bé trở thành cầu thủ dự bị trong một đội bóng nhỏ, và chưa bao giờ được chính thức ra sân. Nhưng đó không phải là thất bại. Trái lại, thành công đã nở hoa khi cậu bé năm xưa, với bao nghị lực và quyết tâm, đã chiến thắng hoàn cảnh để theo đuổi một ước mơ từ ngày thơ bé. Thành công ấy, liệu có mấy người đạt được?

Sau mỗi mùa thi đại học, có bao sĩ tử buồn sầu khi biết mình trở thành "tử sĩ". Hai bẫy điểm, cao thật đấy. Nhưng cao mà lắm gì khi nguyên vọng một lần tới hai bẫy phải năm? Đó thực ra khôn phải là thất bại, chỉ là khi thành công - bị - trĩ - hoãn mà thôi. Cuộc sống vẫn chào đón họ với nguyên vọng hai, nguyên vọng ba. Quan trọng là họ đã nỗ lực hết sức để khẳng định mình, đó là ý nghĩa vẹn nguyên của các kỳ thi, và cũng là bản chất của thành công.

Ngay còn nhỏ, tôi đã được đọc một câu chuyện rất xúc động. Chuyện kể về một cậu bé nghèo với bài văn tả lại mẹ - người phụ nữ đã che chở cuộc đời em. Cậu bé viết về một người mẹ với mái tóc pha sương, với đôi bàn tay sạm sạm nhăn nheo nhưng dịu hiền và ấm áp. Cậu kết luận rằng: bà ngoại là người mẹ - người phụ nữ đã nâng đỡ em trong suốt hành trình của cuộc đời. Bài văn lạc đề, phải về nhà viết lại. Nhưng đó mới chính là một tác phẩm thành công; bởi vì ở đó chứa tình yêu thương của đứa cháu mơ ước dành cho bà ngoại. Liệu có thành công nào, tình cảm nào thường bằng hơn thế?